

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. P. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Patrikem Personou
sídlem Bedřicha Smetany 1916, Uherský Brod

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, čj. MV-67533-2/KM-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen jako „povinný subjekt“), ze dne 31. 3. 2017, čj. KRPA-105759-

Shodu s prvopisem potvrzuje:

2/ČJ-2017-000093 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace dle § 11 odst. 6 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen jako „InfZ“), s odkazem na § 8a zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „trestní řád“) a § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o ochraně osobních údajů“) a § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „NOZ“). Dále se žalobce domáhal zrušení i prvostupňového rozhodnutí a toho, aby povinnému subjektu bylo uloženo vydat mu do 30 dnů od právní moci rozsudku informace žádané v žádosti ze dne 15. 3. 2017.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce se žádostí ze dne 15. 3. 2017, doručenou povinnému subjektu dne 22. 3. 2017, domáhal poskytnutí informací – *„kopií spisového materiálu ze spisu sp. zn. KRPA-253498-64/TČ-2015-000093-NL vedeného orgánem Policie České republiky, a to konkrétně kopií protokolů z výsledků a z podaných vysvětlení těchto osob: J. Š. (...) Ing. P. P. (...) Ing. L. V.“* Uvedl, že na poskytnutí daných informací má právní zájem, jelikož o něm uvedené osoby již v minulosti šířily nepravdivé a pomlouvačné informace. V průběhu podání vysvětlení na Policii ČR dne 6. 1. 2016 se dozvěděl od přítomných policistů, že tyto osoby se k osobě žalobce vyjadřovaly a použily informace i z jiných trestních řízení týkajících se žalobce. Jelikož obsah výpovědí nezná a je pravděpodobné, že dané osoby opětovně šířily informace zasahující do žalobcovy cti, důstojnosti a dobrého jména, je potřebné, aby mu pro účely uplatnění jeho práv byly požadované informace poskytnuty, a to pro zvolení dalšího procesního postupu, ať již civilní žaloby, nebo trestního oznámení. Případné poskytnutí až v průběhu řízení by ztížilo uplatňování práv žalobce a mohlo by být neúčelné z hlediska procesní ekonomie. Doplnil, že účelem zákona č. 106/1999 Sb. je nejen kontrola činnosti orgánů veřejné moci, ale i poskytnutí nástroje občanů pro uplatnění jejich práv, resp. možnosti opatřit si pro takové uplatnění prostředky. Policie ČR přitom kopie spisového materiálu běžně poskytuje, jak uvádí na svých stránkách, a případně citlivé údaje anonymizuje. Výjimka dle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ se dle žalobce neuplatní, jelikož řízení již bylo skončeno. Ani výjimku dle § 11 odst. 6 InfZ nelze užít, jelikož poskytnutím informací nemohou být ohrožena práva třetích osob, rozhodně ne těch, které iniciovaly trestní řízení podáním trestního oznámení. Ohrožena nebude ani schopnost Policie ČR stíhat trestné činy, jelikož trestní řízení již bylo odloženo. Dle žalobce nelze žádost odmítnout ani podle § 8a InfZ, jelikož je běžným postupem povinných subjektů, že jsou citlivé osobní údaje anonymizovány, za takové informace však nelze považovat informace sdělované o jiné osobě a týkající se skutkových dějů, kterých se měla tato osoba účastnit, tím spíše, pokud je takovou osobou žadatel o informace. Smyslem § 8a InfZ není chránit údaje o žadateli před žadatelem samotným, nelze toto ustanovení vykládat extenzivně a odmítat poskytnutí jakékoli informace, kde je zmíněna některá osoba. Zákon o ochraně osobních údajů poskytnutí informací nevylučuje. Veškerá ustanovení je třeba vykládat ve prospěch žadatele o informace.
4. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 3. 2017 povinný subjekt žádost žalobce o poskytnutí daných informací dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl, a to s odkazem na § 11 odst. 6 InfZ ve spojení s § 8a InfZ, § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, § 135 odst. 2 NOZ a § 8a trestního řádu. Uvedl, že spisový materiál byl shromážděn

v rámci trestního řízení, zahájeného dle § 158 odst. 3 trestního řádu, čemuž následovala fáze prověřování dle § 158 a násl. trestního řádu. S ohledem na skutečnost, že se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání, policejní orgán věc odložil. Toto rozhodnutí o odložení věci však nevytváří překážku rei iudicatae, kdy případný další postup orgánů činných v trestním řízení není porušením zásady ne bis in idem, mohou tak za určitých podmínek ve věci dále konat, zejména kdy jsou po vydání rozhodnutí zjištěny nové skutečnosti, které mohou vést k zahájení vyšetřování dle § 160 trestního řádu. Povinný subjekt ze spisu zjistil, že žalobce byl osobou, která policejnímu orgánu podala vysvětlení, avšak nejedná se o osobu, které by trestní řád dle § 65 přiznával právo nahlížet do spisů, pořizovat si jejich kopie, výpisky nebo poznámky. Přitom povinný subjekt odkázal na § 8a trestního řádu. Žalobce v žádosti uvedl, že o něm uvedeném osoby v minulosti šířily nepravdivé a pomlouvačné informace zasahující do jeho cti, důstojnosti a dobrého jména, pročez zvažuje mj. podání trestního oznámení, povinný subjekt k tomu však podotkl, že policejní orgán je veden zásadou oficiality a legality, postupuje tedy z úřední povinnosti a je povinen stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví. Pokud by tedy policejní orgán při prověřování trestní věci dospěl k závěru, že výše uvedené osoby výpovědi naplnily znaky skutkové podstaty trestného činu, či že jsou zde skutečnosti nasvědčující tomu, že se tak stalo, postupoval by sám dle § 158 a násl. trestního řádu. Dále povinný subjekt ze spisu zjistil, že úřední záznamy o podání vysvětlení nesou informace o činnosti několika obchodních společností a jednání několika fyzických osob, jejichž práva by mohla být dotčena v okamžiku, kdy by došlo ke zveřejnění daných informací. Při odmítnutí vycházel z § 8a InfZ, který umožňuje poskytnutí informací týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů je v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, čímž je zákon o ochraně osobních údajů, v části NOZ, který obsahuje ustanovení na ochranu osobnosti, zejména § 81 odst. 2 NOZ, dále musí být respektován i § 10 zákona o ochraně osobních údajů týkající se povinností správce údajů. Osobním údajem jsou dle povinného subjektu veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě, tedy se jedná o soubor údajů, které umožňují odlišit příslušné subjekty údajů od jiných subjektů a činit o subjektech údajů závěry, které lze z údajů odvodit. Tyto údaje jsou osobní, pokud lze jejich vztah k příslušnému subjektu údajů odvodit. Povinný subjekt proto dospěl k závěru, že informace uvedené v dané části spisového materiálu, které žalobce požaduje, tedy kombinace jména, příjmení, data narození, zastávané pozice v podnikatelském subjektu či jeho obchodní firmy, jsou dostatečné pro přímou identifikaci subjektu údajů a odpovídají svým charakterem definici osobního údaje dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Dané listiny obsahuje prakticky pouze projevy osobní povahy vyjmenovaných osob, ty jsou tedy projevy soukromými a osobními, nikoli projevy učiněnými na veřejnosti. V daném případě je v souladu s § 10 zákona o ochraně osobních údajů třeba dát přednost ochraně osobnosti před právem politickým, tedy svobodným přístupem k informacím. Povinný subjekt dále vycházel z § 11 odst. 6 InfZ, které umožňuje v zájmu zamezení ohrožení práv třetích osob neposkytnout požadovanou informaci, a to bez ohledu na to, zda trestní řízení běží, či nikoli. Poskytnutím informací by došlo k poškození práv v žádosti vyjmenovaných osob, jakož i osob, jejichž činnost v daných vysvětleních popisují. Fyzické osoby jsou při podávání vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu poučeny o důsledcích krivého vysvětlení, k úplnosti a pravdivosti přispívá i to, že orgány činné v trestním řízení jsou

vázány povinností mlčenlivosti a zjištěné informace budou využity jen pro účely trestního řízení. V daném případě vyjmenované osoby uvedly řadu informací k jednání fyzických a právnických osob v obchodních vztazích, které byly sice pro účely trestního řízení nezbytné, ale jejich zveřejnění by do práv těchto osob nepochybně zasáhlo. Ve vztahu k žádosti tak povinný subjekt dospěl k závěru, že informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení by byly svým zveřejněním způsobily poškodit práva třetích osob, konkrétně právo právnické osoby na ochranu pověsti a jejího jména, a ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy. Na základě § 118 NOZ, § 135 odst. 2 NOZ, § 8a trestního řádu a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen jako „Listina“) povinný subjekt též dospěl k závěru, že poskytování informací o tom, že Policie ČR vede trestní řízení vůči konkrétním osobám a konkrétním způsobem, by mohlo způsobit zásah do pověsti a práv konkrétních osob, což je v rozporu s § 135 odst. 2 NOZ a s jejich oprávněnými zájmy. Povinný subjekt shledal omezení práva na informace plně odůvodněné naléhavou společenskou potřebou odhalování a stíhání trestných činů a nezbytné jako opatření k ochraně práv třetích osob, ochraně jejich pověsti a jejich jména. Dále povinný subjekt poukázal na to, že u informací poskytnutých dle InfZ bude muset odpověď zveřejnit na internetových stránkách, kdy se předpokládá rozšíření neomezenému počtu osob, existuje zde tedy reálné riziko způsobení újmy na právech třetích osob, co se jeví jako větší zásah než odmítnutí žádosti žalobce.

5. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl až na výjimky tytéž námitky jako v následně podané správní žalobě, pouze doplnil, že nemůže být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost ČR, povinný subjekt navíc neodůvodnil, čím by to bylo způsobeno.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podotkl, že InfZ má sloužit k co možná nejširší realizaci práva na informace při ochraně veřejného zájmu a práv jednotlivců a schopnosti povinných subjektů plnit své úkoly. Vychází z čl. 17 odst. 4 Listiny, jehož účelem je realizace práva na informace ve smyslu realizace širokého politického práva úzce souvisejícího se svobodou projevu, tedy k umožnění participace na správě věcí veřejných, nikoli jako právo umožňující každému uspokojovat prostřednictvím orgánů veřejné moci svoji zvědavost. Žalovaný se tak neztotožnil s výkladem InfZ, jak jej predestřel žalobce. Postupem povinného subjektu navíc nemohlo dojít k porušení legitimního očekávání žalobce, jelikož jím uváděný případ poskytnutí informací z trestního řízení je odlišný, kdy byly poskytnuty informace z trestního řízení včetně protokolu o výpovědi osoby, která se však týkala její úřední činnosti ve vztahu k žadateli o informace. Policie ČR naopak poskytuje pouze obecné informace o trestním řízení nebo dokumenty vytvořené přímo povinným subjektem, přičemž dochází vždy k vyloučení informací o soukromí a projevech osobní povahy a osobních údajů třetích osob nebo dalších informací, u nichž je dána zákonná výlučka. Dané dokumenty obsahují výpovědi konkrétních osob, které žalobce identifikoval. Není tedy pochyb, že dané informace se vztahují ke konkrétním subjektům a i po znečitelnění údajů by bylo možné s ohledem na formulaci žádosti žalobce identifikovat osobu, která danou výpověď učinila. V případě informací, které jsou osobními údaji nebo se týkají osobnosti, projevů

osobní povahy nebo soukromí fyzické osoby, je možné je poskytnout jen v souladu s příslušnými předpisy. V žalobcem požadovaných záznamech jsou i informace z ekonomické a osobní sféry nejen vyjmenovaných osob, ale i dalších, informace o vnitřních poměrech právnických osob a tyto záznamy rovněž nejsou prosté hodnotících soudů vypovídajících, které lze považovat za projevy osobní povahy. Jsou tak splněny důvody ochrany informací dle § 8a InfZ, tak jak je vymezen v NOZ v otázkách ochrany soukromí. Zároveň je třeba při aplikaci § 11 odst. 6 InfZ přihlídnout k limitům § 8a trestního řádu, podle něž je třeba dbát i ochrany informací s trestním řízením nesouvisejících a dbát v přípravném řízení na ochranu identity zúčastněných osob. Motivace pro podání žádosti je irelevantní, stejně jako postavení žadatele v trestním řízení, rozhodující je charakter požadovaných informací. Pokud se žalobce domnívá, že byl jednáním třetích osob poškozen, má možnost se obrátit na příslušný orgán činný v trestním řízení se žádostí o nahlédnutí do spisu dle § 65 odst. 1 trestního řádu, přičemž je na něm, aby prokázal, že je nahlédnutí do spisu třeba pro uplatnění jeho práv. Žalovaný se ztotožnil se žalobcem, že odeprání poskytnutí informací dle § 11 odst. 6 InfZ z důvodu, že by došlo k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti atd., nebylo ze strany povinného subjektu dostatečně odůvodněno, jelikož možnost pokračování v trestním řízení je v daném ohledu příliš vágní a hypotetická bez odkazu na konkrétní skutečnosti, které by tomu nasvědčovaly, a vymezení způsobu, jímž by došlo ke zmaření účelu trestního řízení. Tato vada však nemá vliv na zákonnost, jelikož aplikace § 11 odst. 6 InfZ je na místě z důvodu ochrany práv třetích osob, zejména práva na soukromí. Je tak důvod pro odmítnutí žádosti dle § 8a InfZ.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v prvním žalobním bodu uvedl, že povinný subjekt měl s poukazem na § 8a InfZ údaje anonymizovat a ve zbytku informace poskytnout, nikoli celou žádost odmítnout, takový postup předpokládá i § 12 InfZ a lze ho dovodit i z výkladu čl. 17 odst. 4 Listiny. Dále namítl, že poskytnutím informací nemohou být ohrožena práva třetích osob, rozhodně ne těch, které iniciovaly trestní oznámení, když trestní oznámení podal pan Jaroslav Štolc a ostatní osoby s ním jednaly v úzké kooperaci. V třetím žalobním bodu uvedl, že dané informace v podobě kopie spisového materiálu jsou povinným subjektem obvykle poskytovány, což potvrzují i internetové stránky Policie ČR, a není tak s ohledem na princip legitimního očekávání důvod, proč by dané informace neměly být žalobci poskytnuty. Dále opětovně poukázal na to, že účelem InfZ je i poskytnout občanům nástroje pro uplatnění jejich práv, resp. možnost si opatřit prostředky pro toto uplatnění, je tak nezbytné, aby povinný subjekt informace poskytl a vyhověl duchu zákona, když bez znalosti daných informací jsou ohrožena práva žalobce, neboť o něm vyjmenované osoby již v minulosti šířily informace zasahující do jeho cti, důstojnosti a dobrého jména. V poslední žalobní námitce žalobce žalovanému vytkl, že ačkoliv se ztotožnil s tím, že povinný subjekt nedostatečně odůvodnil ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti atd., nelze souhlasit s tím, že absence takového odůvodnění není vadou, která by měla vliv na zákonnost, žalobce se naopak domnívá, že prvostupňové rozhodnutí je stiženo vadou a mělo být zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž zejména odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Opětovně zdůraznil, že podstatný je charakter požadovaných informací, nikoli postavení zúčastněných osob v trestním řízení. Na tom nemůže změnit nic ani skutečnost, že měl být žalobce poškozen na svých právech, toto by případně mohlo odůvodňovat právo na nahlížení do trestního spisu, avšak poškození dobré pověsti žalobce není ze spisového materiálu zřejmé.
9. K námitce, že práva třetích osob nemohou být poskytnutím informací ohrožena, žalovaný doplnil, že je nutno vycházet z obsahu samotných vyjádření před orgány činným v trestním řízení, jelikož osoby mohou vypovídat o věcech bytostně soukromých, u nichž dochází k omezení práva na informační sebeurčení pouze ve vztahu k důležitému společenskému zájmu na stíhání trestné činnosti, a vypovídající osoby mohou legitimně očekávat, že v ostatních případech budou informace o jejich soukromém životě chráněny. Normu v § 8a InfZ nelze redukovat pouze na ochranu osobních údajů, ale lze ji vztáhnout i na ochranu projevů osobní povahy, které v daných dokumentech převažují. I v případě znečitelnění základní identifikačních údajů bude zřejmé, že daná výpověď se vztahuje k jedné z konkrétních osob, přičemž je nepochybné, že žalobce dané osoby zná a je schopen dané osoby identifikovat i na základě pouhého popisu jednání. Přitom žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 1 As 229/2014. Nelze tak pominout ani otázku ochrany osobních údajů, ani práva osob zúčastněných na trestním řízení, na ochranu jejich identity, činností nesouvisejících s trestním řízením a respekt k zachování presumpce neviny případných podezřelých.
10. K námitce vady řízení žalovaný uvedl, že absence úvah povinného subjektu o potenciálním ohrožení schopností orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti atd. nemá žádný vliv na správnost výroku prvostupňového rozhodnutí a aplikace § 11 odst. 6 InfZ byla žalovaným v tomto směru korigována. Předmětné ustanovení vyjadřuje dvě normy s odlišnou hypotézou a v případě žalobcovy žádosti byla aplikace normy vztahující se svou hypotézou na ohrožení práv třetích osob řádně provedena. Tímto dílčím nedostatkem nemohlo dojít k zásahu do práv žalobce a případné zrušení a vrácení povinnému subjektu by nevedlo k jinému řešení ani formulaci výroku.

IV. Jednání soudu

11. Na jednání dne 31. 8. 2020 setrvali žalobce i žalovaný na svých písemných podáních, přičemž žalobce odkázal na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2006, čj. 15 Ca 189/2005-28, a Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, a žalovaný na rozsudek zdejšího soudu z června 2020, sp. zn. 3 A 50/2017.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud se předně zabýval námitkou ve vztahu ke smyslu a účelu zákona č. 106/1999 Sb. a v souvislosti s tím námitkou ohrožení práv žalobce, přičemž se zcela ztotožňuje s výkladem zákona, který již žalobci poskytl žalovaný.
14. Účelem práva na informace se opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabývaly jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud. Konstatovaly, že „*smyslem práva na informace je kontrola činnosti veřejné správy, mj. též kontrola vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 17/2008-67, Sb. NSS č. 1627/2008) a že „*poskytování informací o činnosti orgánů veřejné moci je v našem civilizačním prostoru obecným standardem demokratických právních států, který logicky vyžaduje jisté finanční zatížení orgánů veřejné správy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, čj. 6 As 79/2006-58, Sb. NSS č. 1342/2007). V usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, k tomu Ústavní soud uvedl, že právo na informace je „*v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*“
15. Zákon č. 106/1999 Sb. je realizací práva na informace, jak předpokládá čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen jako „Listina“). Jak již bylo uvedeno výše, provádí primárně právo politické, které slouží k tomu, aby veřejná moc podléhala veřejné kontrole občanů daného státu, a to jak při své činnosti ve vztahu k těmto občanům, tak při hospodaření s finančními prostředky. Pokud je tento zákon prostředkem k získání informací jednotlivými občany, pak proto, aby tito obdrželi informace o činnosti veřejné správy a dalších subjektů financovaných z veřejných peněz a získali prostředky na případné poukazování na nedostatky v této činnosti. Daný zákon neslouží k získávání informací o jiných subjektech soukromé sféry, ač by získání takových informací mohlo přispět k ochraně práv žadatele o informaci. Tento závěr plyne i z formulace jednotlivých výjimek, které jsou obecně stanoveny již v čl. 17 odst. 4 Listiny a které jsou blíže konkretizovány v § 7 až § 11 InfZ. Pokud tedy žalobce poukazuje na skutečnost, že jsou ohrožena jeho práva, a proto by mu dané informace měly být poskytnuty, je daná skutečnost z pohledu InfZ nerozhodná, jak správně uvedl žalovaný, neboť povinností povinného subjektu je pouze posoudit povahu poskytovaných údajů, nikoli to, jaké motivace nebo okolnosti vedly žadatele k tomu, že danou informaci vyžaduje. Dané informace tak nemohou být žalobci poskytnuty pouze z toho důvodu, že jsou ohrožena jeho práva, neboť k takovému účelu není zákon č. 106/1999 Sb. vystavěn. Takové skutečnosti může žalobce uplatnit při žádosti o nahlížení do spisu dle § 65 trestního řádu, kde je povinen doložit, že je takové nahlížení třeba k uplatnění jeho práv. Takovými právy pak mohou být i ochrana cti, důstojnosti a dobrého jména žalobce.

16. Soud tedy tyto námitky shledal neopodstatněnými, přičemž na základě výše uvedeného právního názoru posoudil i další námitky žalobce.
17. Soud se zabýval nejprve námitkami ve vztahu k neprovedení anonymizace a k tomu, že poskytnutím informací nemohou být ohrožena práva třetích osob.
18. Dle § 11 odst. 6 InfZ povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.
19. Dle § 8a InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
20. Dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se pro účely tohoto zákona rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
21. Dle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
22. Dle § 8a odst. 1 trestního řádu při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka. Dle § 8a odst. 2 trestního řádu při poskytování informací podle odstavce 1 orgány činné v trestním řízení zvlášť dbají na ochranu osobních údajů a soukromí osob mladších 18 let.
23. Dle § 135 odst. 1 NOZ právnická osoba, která byla dotčena zpochybněním svého práva k názvu nebo která utrpěla újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, nebo které taková újma hrozí, zejména neoprávněným užitím názvu, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Dle § 135 odst. 2 NOZ stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby.

24. Soud připomíná, že ačkoliv právo na informace je jedním z práv zaručených Listinou, přesto se nejedná o právo neomezené, neboť se může dostat do střetu s dalšími právy. V daném případě je nepochybné, že jméno a příjmení osoby, která podávala vysvětlení, spolu s dalšími údaji, které do úředního záznamu uvedla a které blíže charakterizují její identitu, případně údaje, které charakterizují a identifikují další osoby, o nichž osoba podávající vysvětlení hovořila, jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 240/2018 – 40). Tyto osobní údaje pak požívají zvýšené ochrany, neboť v určité souvislosti mohou vést k identifikaci a tím ohrožení práv daných osob ve vztahu k činnostem prováděným v jejich soukromí. Rovněž údaje o právnických osobách, které jsou obsahem podaných vysvětlení, požívají do jisté míry ochranu, pokud by jejich zveřejnění mohlo zasáhnout do pověsti nebo soukromí dané právnické osoby ve smyslu § 135 odst. 2 NOZ a způsobit jí tak potenciální škodu. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že k zásahu do práv daných subjektů nemůže dojít, neboť je nutno posuzovat daný zásah nikoli ve vztahu pouze k osobě žalobce jako žadateli, tedy k osobě, která může již mít o věcech uvedených v podaném vysvětlení nějakou vědomost a požaduje sdělení daných informací k určitému účelu a z určitého motivu, ale ve vztahu k veřejnosti a tím obecnému veřejnému zájmu na sdělení těchto údajů. Zveřejnění daných osobních údajů a údajů o soukromí zmiňovaných osob by pak pro ně mohlo být bezpochyby zásahem do jejich práv a oprávněných zájmů.
25. V této věci tak stojí na jedné straně právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny), na druhé straně pak právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Právní úprava nestanoví, kterému konkrétními právu je třeba dát v takovém případě přednost, neboť se jedná o kolizi ústavně zaručených práv. Je proto na řádném zhodnocení správních orgánů, aby v každé konkrétní věci zvážily, kterému z dotčených práv je nutno dát přednost [srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06 (N 229/43 SbNU 595)], když proti sobě stojící práva jsou obě omezitelná zákonnou úpravou. V takovém případě je na místě aplikovat test proporcionality [srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94 (N 46/2 SbNU 57; 214/1994 Sb.)]. Jeho výsledkem je závěr o nutnosti v konkrétním případě upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého.
26. Jak bylo opakovaně uvedeno v rozhodovací činnosti Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, test proporcionality spočívá ve třech kritériích: (1) vhodnosti – odpověď na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), (2) potřebnosti – posuzování provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a (3) porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů [např. výše citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133].
27. Kritérium vhodnosti je dle soudu naplněno, neboť tím, že žalovaný a povinný subjekt odmítli informace poskytnout, bylo dosaženo ochrany soukromí a osobních údajů daných osob, které podávaly vysvětlení, i těch, o nichž při podání vysvětlení hovořily.

28. Rovněž kritérium potřebnosti je naplněno. Ačkoliv žalobce namítal, že bylo možné údaje anonymizovat, což by bylo z pohledu dotčení práva na informace méně omezujícím opatřením, soud po prostudování daných úředních záznamů shledal, že informace v nich uvedené jsou tak komplexní a tak provázané, že běžná anonymizace, tedy skrytí jmen a některých bližších údajů, by přesto mohla ve svém celku vést k identifikovatelnosti jednotlivých zúčastněných fyzických a právnických osob, čímž by nemohla sloužit svému účelu, tedy dostatečné ochraně práv dotčených osob. Podaná vysvětlení jsou rovněž projevy osobní povahy, jak správně posoudil žalovaný. Ačkoliv by tedy poskytnutí informací v anonymizované podobě a částečné odmítnutí informací pouze v rozsahu konkrétních jmen a některých bližších údajů bylo jistě méně omezujícím opatřením ve vztahu k právu na informace, v daném případě by nenaplnila anonymizace daný účel, a to ochranu práv třetích osob.
29. Třetí kritérium porovnání určuje závažnost obou v kolizi stojících práv. Základní otázkou pro posouzení tohoto kritéria je, jak intenzivně neposkytnutí informace zasahuje do žalobcova práva na informace. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48, uvedl: *„Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. Činnost Policie ČR je přitom nepochybně věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím. To ale samo o sobě neznamená, že veškeré informace týkající se její činnosti mají být veřejně přístupné. Kdyby k nutnosti poskytnutí informace postačoval samotný fakt, že se jedná o činnost veřejného orgánu, ustanovení stanovující výjimky z poskytování informací by se stala bezpředmětná. [56] Ač se tedy jedná o činnost veřejného orgánu, je vždy nutné hodnotit zájem na její veřejné kontrole v konkrétním případě. Činnost Policie ČR se může dotýkat i soukromých osob. Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. (...) Zjednodušeně vyjádřeno přitom platí přímá úměra, že čím větší míra veřejné angažovanosti dotčené osoby, tím větší je přípustná míra zásahu do jejího soukromí souvisejícího s její veřejnou činností.“*
30. V daném případě nelze nalézt žádný zájem na poskytnutí dané informace, neboť není třeba podrobit veřejné diskusi, jak dané osoby, které podávaly vysvětlení, a jak ostatní osoby, o nichž tyto vypovídaly, se ve svém soukromém životě chovají a jaká ekonomická nebo jiná rozhodnutí činí. Z žádosti o poskytnutí informace, odvolání a podané správní žaloby zcela jasně plyne, že žalobce potřebuje dané informace pro své soukromé účely a nikoli proto, aby byly podrobeny veřejné diskusi. Žalobce se nedomáhá informací o tom, jak postupovala Policie ČR při prošetřování daných skutečností, ale jak dané osoby před Policií ČR vypovídaly. Toto však není účelem zákona č. 106/1999 Sb., neboť takové získávání informací nepřispívá naprosto žádným způsobem k veřejné diskusi.
31. Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu v testu proporcionality obstála, námitky žalobce ohledně možného provedení anonymizace a absence zásahu do práv třetích osob proto shledal neopodstatněnými.

32. Daná věc se rovněž odlišuje od případu, o němž rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 31. 8. 2006, čj. 15 Ca 189/2005 – 28, neboť v řízení před tímto soudem správní orgány vyhodnotily žádost o informace jako žádost o nahlížení do spisu dle § 65 trestního řádu a danou žádost rovněž odmítly s poukazem na komplexní speciální úpravu v trestním řádu, konkrétně § 8a daného zákona, případně dle § 11 odst. 4 InfZ, který se však vztahuje pouze na běžící trestní řízení, zde však povinný subjekt i žalovaný správně vyhodnotili žádost žalobce jako žádost o informace dle InfZ, nemohli však informace poskytnout z důvodů výše uvedených, kdy pouhá anonymizace nemohla naplnit svůj účel ochrany práv třetích osob ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ.
33. Co se týče třetího žalobního bodu, tedy legitimního očekávání žalobce, soud má za to, že žalovaný přehledně a srozumitelně vysvětlil, že takové legitimní očekávání nemohlo být u žalobce založeno. Konstatoval, že informace jsou sice povinným subjektem poskytovány, avšak jedná se obecné informace o trestním řízení, dokumenty vytvořené přímo povinným subjektem nebo informace z trestního řízení včetně protokolu o výpovědi, které se týkaly úřední činnosti vyšetřovaných osob. Soud podotýká, že v takovém případě mohou dané informace přispět k veřejné diskuzi, neboť mohou poukazovat na některé nedostatky v práci veřejné správy a tím ji podrobovat občanské kontrole (srov. např. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 240/2018 – 40), v žalobcově případě však daná kritéria splněna nebyla, jak již soud uvedl výše. Ani tato námitka tak není opodstatněná.
34. K poslední námitce žalobce pak soud uvádí, že ani tu opodstatněnou neshledal.
35. Dle § 20 odst. 4 InfZ, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení a c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.
36. Dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
37. Žalovaný postupoval správně, pokud prvostupňové rozhodnutí nezrušil pouze proto, že odpadl jeden z důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle § 11 odst. 6 InfZ, ale toto rozhodnutí potvrdil, ačkoliv korigoval odůvodnění. Tento postup odpovídá zásadám hospodárnosti a efektivnosti správního řízení, neboť pokud se žalovaný ztotožnil s podstatnou částí odůvodnění povinného subjektu, přičemž co se týče výroku rozhodnutí a podřazení pod konkrétní zákonná ustanovení, ke změně nedošlo, pouze by zbytečně prodlužoval řízení zrušením prvostupňového rozhodnutí, ačkoliv by následně bylo rozhodnuto zcela shodně, tedy žalobcová žádost o informace by byla odmítnuta, a to pouze z jednoho ze zákonných důvodů předpokládaných v §

- 11 odst. 6 InfZ. Navíc dané rozhodnutí nemohlo být pro žalobce překvapivé, jelikož žalovaný pouze odstranil jeden ze zákonných důvodů, pro něž bylo možné poskytnutí informací žalobci odmítnout, a to přímo v reakci na námitku žalobce, ten tedy měl dostatek prostoru na všechny důvody pro odmítnutí informace reagovat a vyjádřit se k nim. V tomto bodě soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009 - 102, který vyslovil, že „pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Pokud ovšem odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik nevyhovujícím, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004]. Jestliže by odvolací orgán v takové situaci potvrdil výrok přezkoumávaného rozhodnutí a současně „odstranil“ veškeré závěry správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění a kompletně je nahradil svými, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu.“ Takový postup aproboval ve své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud, když např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48, uvedl: „Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“
38. Na danou věc tak nemůže dopadat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, na nějž poukázal žalobce, neboť jak povinný subjekt, tak žalovaný se posouzením daných úředních záznamů důkladně zabývali a srozumitelně vysvětlili, jaké důvody je k odmítnutí žádosti vedly. V případě odmítnutí poskytnutí informací z důvodu ochrany soukromí je nutné počítat s větší mírou obecnosti zdůvodnění, jelikož povinný subjekt může důvody pro odmítnutí konkretizovat jen do té míry, aby již tím nedošlo k zásahu do soukromí dotčené osoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014-48). Jak soud uvedl výše, žalovaný pouze provedl příslušnou korekci odůvodnění, když výrok mohl zůstat i nadále totožný, neboť byl naplněn důvod pro odmítnutí dle § 11 odst. 6 InfZ v podobě ochrany práv třetích osob.
39. Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že postup žalovaného byl správný a k zásahu do práv žalobce nedošlo. Ani poslední námitku proto neshledal opodstatněnou.
- VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**
40. Vzhledem k všemu výše uvedenému soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce byl ve věci neúspěšný a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu